

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 16.

Den 15. Mai 1868.

Priis: 6 Sk. pr. Ex.

Enighed.

(Fra „Deseret Evening News.“)

Enighed er et Princip, som er meget almindeligt iblandt de Sidste-Dages Hellige. Et af de mest fremragende Træf hos deres Ledere er deres usortrodnne Bestræbelser for at faae Folket til at blive Et. Deres Undervisning og Raad i de forløbne Aar ere hovedsageligt gaaede ud paa at bringe de Hellige til at virke i Samdrægtighed i enhver Henseende, og den samme Stræben vil ogsaa blive fortset i Fremtiden, indtil det tilsigtede Maal er opnaaet, og hele Folket bliver Et baade med Hensyn til Følelse og Handling.

Det forholder sig gansté anderledes med Nationerne. Forvendte Begreber om Frihed og om Mandens, ja endog om Kvindens Rettigheder ere, saa almindeligt udbredte og blive saa ivrigt forsvarede, i Særdeleshed i vort Land (Amerika) og Storbritannien, at næsten Enhver troer, at han er fuldkommen saa stor og god, om end ikke meget bedre end hans Næste. Folgen heraf er, at Samfundet er adspillet i utallige Partier, Sekter og Frak-

tioner. Der er imidlertid maaстee ikke Noget, hvori denne Splidagtighed er saa isinefaldende som med Hensyn til Religion og Politik — noget af det Vigtigste, der angaaer Menneskets Vel — denne med Hensyn til dette, og hin i Henseende til det tilkommende Liv.

I den religiose Verden er der opfundet saa mange urimelige og hinanden tildeels modsatte Religionsystemer, at man har Egempler i Tusindevis paa, at ethvert tenkende Menneske i de forstjellige civiliserede Samfund gansté have forlaastet Alt, hvad der kaldes Religion.

I den politiske Verden hersker den samme Tingenes Tilstand. Statsmænd af enhver politisk Farve, saasom Whigger og Torier i England, og Demokrater, Republikanere, Conservative og Radikale i vort eget Land (Amerika) blomstre og florere, medens ethvert af disse Partier vegelviis have Magten og enten udgive eller ophæve Love for at befordre deres Tilhængeres Interesser, indtil endelig det ene

Parti optreder mod det andet med det største Fjendstaben, og Tidernes Tegn tyde hen paa, at om ikke ret længe ville de forstjellige borgerlige og religiøse Samfund, der ere organiserede eller rettere sagt desorganiserede, styrte sammen, thi det er ligesaa sandt idag, som det var for Aarhundredet tilbage, at „det Huus, som er splidagtigt mod sig selv, kan ikke blive bestandigt.“

I „Mormonsamfundet,” der for en stor Deel bestaaer af Individer fra næsten ethvert Land, har Folkets Enighed tiltaget i en meget tilsredsstillende Grad og er fremdeles i en stadig Fremadstriden, omendskjont det er en Selvfolge, at det er stært og maa stee langsomt, paa Grund af Medlemmernes Opdragelse og Traditioner. Denne Enighed har allerede opnaaet et saabant Hovedpunkt og frembragt en saadan Tingenes Stilling, at det i andre Lande næsten vilde blive anset for at grøndse nær til Fuldkommenhed.

Her ere Folkets Religionslærere Get i Lære og Grundsætninger, medens den lovgivende Magt bestaaer af de meest erfарne og indsigtfulde Mænd iblandt os, og blive valgte ved de Stemmeberettigedes enstemmige Votum, uden at de i mindste Maade have foretaget sig det ringeste Skridt for at vinde politisk Indflydelse. Følgen heraf er, at der ikke gives noget Land paa hele Jorden, hvor Lovene ere saa agtede, hvor der hersker saa god Orden, og hvor Liv og Ejendom er saa beskyttet som i Utah Territorium.

Dette er Kjendsgjerninger, som Ingen kan modsig, og er Frugten af den Samdrægtighed, der gjor dette Folk saa

mærkværdigt, og hvilket mere end noget Andet viser den Modsetning, som er imellem de Hellige i Utah og Befolkningen i de forstjellige christne Lande.

Der er en Magt i Enighed, som Verden ikke kjender noget til, thi omendskjont man i Almindelighed taler og scriver Meget derom, er man dog ganske ubekjent med Folgerne af samme, da den saa sjeldent viser sig i det praktiske Liv.

Det er formedelst denne Enighed, de Hellige have opnaaet den Magt og Indflydelse, som de have idag, og formedelst den Allmægtiges Bistand og Besignelse have de Hellige ved deres Samdrægtighed opnaaet den lykkelige Tilstand, hvori de nu befinde sig.

Vi vide fuldtvel, at Verden taler om, at denne Enighed grunder sig paa det „Enevælde,” ved hvilket de Hellige skulle være regjerede, men hvorledes dette end er eller ikke, saa er dog saa Meget vist, at Samdrægtighed er det Eneste, hvorved Menneskesægtens Gjensædelse kan blive tilveiebragt. Dens Virkninger have hidindtil for vort Bedkommende viist sig fuldkommen tilsredsstillende, og medens Verden raver frem i dens nuværende Tilstand samt dens Ledere mere og mere udfaae Evedragts Sæd og den iler sin Undergang imode, ville „Mormonerne“ roligt stride fremad paa den Bei, de have valgt, og voxe i Enighed og Alt, hvad der er godt, idet de derved lægge Grundvolden til det Nige, som tilsidst skal give hele Verden Love, og derved oprette Fred og Enighed iblandt Menneskene og bringe Alle til at blive af et eneste stort Broderskab.

Lydighed.

(Fra „Deseret Evening News.“)

I vor forrige Afhandling omtalte vi i Northed Principet Enighed. I dette Stykke agte vi paa samme Maade at hænlede Opmærksomheden paa et Princip, som er Grundvorden til al Enighed, nemlig Lydighed. Begrebet Lydighed er i vore Dage ligesaa stridende mod Menneskenes Fejelser, som en fælles og samdrægtig Samvirken er sjeldent iblandt dem. Anstuelserne med Hensyn til individuel Uafhængighed og Frihed ere saa overdrevne og have fået saa dybe Rødder i den offentlige Mening, at de store Masser iblandt Menneskene, der saa let hensalde til Uverligheder, naarsomhelst de indbilde sig, at deres Interesser ere i Fare, ere altfor tilbørlige til at sættes i Bevægelse, lig det urolige Havs Bolger, og Revolutions Sæd er saa vidt udspredt og rodfæstet, at den Onsigt, som ulmer under Aften, lettelig kan antændes og bryde ud i vilde og Alt fortærrende Flammer.

Modstand mod de Love og Forordninger, som udgives af Tyranner og Despoter, er maaſſee undertiden nødvendig og roeværdig, og i mange Tilsælde har den viist sig at være til uberegneligt Gavn for Menneskeslægten. Det var Trykket af en saadan Modstand, der aſtwang Kong Johan den frie Constitution, som England endnu er i Besiddelse af, og hvilket senere lagde Grundvorden til den mægtigste Republik, som Verden nogensinde har set. Men i intet af disse minder værdige Tilsælde blev der gjort Modstand mod vise og retfærdige Love, men mod Tyranni og Uretfærdighed.

Den offentlige Mening, som vi ovenfor have hentydet til, er bleven fostret og bestyrket formedest de rasende og tordnende

Afhandlinger i Avisliteraturen. Dette har i Særdeleshed været Tilsældet i Storbritannien i de sidste tyve a tredive Aar, indtil Befolknigen, der stedse og allevegne har været roest for sin Trostab mod Regeringen og Lydighed mod Lovene, nu er færdig til at gjøre aabenbart Oprør.

Medens nogle Faa, som med Omhu have tagtaget Landen i Avispressen igjen-nem Tidens Løb, nære Twivl om, at dens ledende Artiller have gjort Meget til at befordre den Lovlosched og Oprorsaand, der nu ytrer sig iblandt Folket, maae de også Uarsagen dertil i en langt anden Retning, nemlig i Familiekredsene, som i Sandhed ere de Skoler, hvor Menneskenes Begreber blive dannede, og hvor Spirene nedlægges og udvikles saavel til det Onde som til det Gode.

Ringeagt for Forældrenes Besalinger og Myndighed i Fædrenehjemmet maa nødvendigvis lede til Rigegyldighed og Ringeagt mod alle Love og al Myndighed samt gjøre enhver Twang utalelig; og naar har der vel nogensinde været en Tidsalder, da saadanne Anstuelser have været saa fremherstende, som netop nu i vore Dage? Børnenes Ulydighed mod deres Forældre er en af Nutidens himmelrabende Synder, og det fjerde Bud er næsten ganste overset. Det er nu i vore Dage gansteude af Mode, at Børn skulle underkaste sig deres Forældres Twang, undtagen faalønge de ere mindreaarige, og istedetsfor at være en Gre og Velsignelse for Forældrene, hænder dei kun altfor ofte, at de næsten gjennem Forældrenes hele Liv ere en Kilde til Sorg og Bekymring for dem; og medens Hjemmet burde være Begyndelsen til en evig Him-

mel, er det desværre i utallige Tilfælde en Skueplads for Tvedragt og Forvirring, og i Virkeligheden et lille Hælvede. Denne Øpsætighedsaand i Hjemmet udbreder sin stadelige Indflydelse igjennem hele Samfundet, og er den virkelige Kilde til den Lovløshed og Oprørsaand, som nu i vore Dage er saa almindelig i Verden.

I blandt de Sidste-Dages Hellige, hvis Formaal og Mission det er at at gjenoprette sande Grundsetninger og indføre den himmelske Orden med Hensyn til alle Menneskenes Anliggender, er Agtelse for de retmæssige Authoriteter og Lydighed mod samme en fast og usoranderlig Lov. I blandt dem er der ifolge deres religiose Tro en fastsat Regel, at Huussaderen skal være Herre og Hoved for sin Familie, og streng Lydighed mod den faderlige Myndighed, naar og hvorsomhelst den bliver udøvet med Netsærdighed og Biisdom, er Noget, som de Hellige idelig blive paamindede om. Vi ønske ikke, at dette skal forstaaes saaledes, at denne Underkastelse under Huussaderen, hvor meget man end maatte ønske det, allerede er fuldkommen opnåaet, men Grundvolden dertil er lagt.

Dette er det endelige Maal, som de Hel-

lige altid havde haft i Sigte, og det vil aldrig blive opgivet, førend Lydighed mod den faderlige Myndighed, og det endog indtil Døden, hvis det skulle være nødvendigt, bliver udført paa Jorden, saaledes som det var Tilfældet med Abrahams Son og Sephtahs Datter, der vare vilige til at lade deres Liv paa deres Hædres Forlangende.

Naar et saadant Familiesforhold bliver gjældende iblandt Menneskene, vil det lidt efter lidt udøve sin velgjørende Indflydelse over hele Samfundet, indtil dette tilfældt vil høste de velsignelsesrige Frugter, der nødvendigiis maa blive Følgen af en saadan Tingenes Tilstand, naar den har opnaaet sin Fuldkommenhed.

Paa denne Maade vil et øgte og velgjørende Regeringssystem blive indført og de retmæssige Authoriteter ubetinget adlydte, indtil Fred og Samdrægtighed bliver almindelig, og Propheternes og Digternes Forhaabninger, Drømme og Forudsigelser blive virkeligjorte, og der bliver en almindelig „Fred paa Jorden og Belbehagelighed iblandt Menneskene.“

Bemærkninger af Præs. D. S. Wells i Bowery i Saltsføstaden den 18de August 1867.

Fra („Deseret News.“)

Teg anseer det for et Privilegium at blande min Rost med mine Brøders for at bære Vidnesbyrd om Sandheden af det Sidste-Dages Værk, omend jeg iogen troer, at jeg meget sjeldent vilde tale i nogen Forsamling, dersom det var overladt til mig selv, og hvis Herren skulde

falde mig, ligesom han gjorde med Moses, tænker jeg, at jeg ligesom denne gjorde, vilde bede ham om En til at være Mund for mig. Hvis jeg desvagtet kan sige Noget for at koste og opmunstre de Hellige samt bestyrke deres Tro, anseer jeg det for min Pligt at gjøre det, thi jeg

antager, at ikke Nogen har Ret til at skjule det Lys og den Sandhed, som Herren har velsignet ham med, men det er de Sidste-Dages Helliges og alle Menneskers Pligt at meddele Andre al den gavnlige Kundstab, som de selv ere i Besiddelse af, paadet at ogsaa de kunde have Mytte og Belsignelse deraf.

Jesus sagde: „Gaaer ind ad den snevre Port, thi den Port er vid, og den Bei er bred, som fører til Fordærvelsen, og de ere Mange, som gaae ind igennem den; thi den Port er snever, og den Bei er trang, som fører til Livet, og de ere Faa, som finde den.“ Han sagde ligeledes: „Men dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den Du udsendte, Jesum Christum.“

Det evige Liv er en Belsignelse, som vi alle underligt eftertragte. Alle Menneskenes Born paa hele Jorden ønske at sikre sig en evig Tilværelse efter Døden. Selv de, der kun have meget indfrankede Begreber angaaende Evangeliet, tragte efter og have Haab om en Himmel i det tilkommende Liv, hvor de frie for Syndens, Dodens og Djævelens Magt kunne nyde en evig Fred og Salighed. Alle de Christne og maaстee alle Mennesker have en eller anden Gang i deres Liv været paavirkede af den levende Guds Aand, der har overbevist dem om Synd, og de have følt Altraa efter at faae Kundstab om, hvorledes de kunde sikre sig det evige Liv i Guds Nærværelse.

Vi læse, at Menneskene være usyldige, da de først-sattes her paa Jorden, men de afvege fra Gud, og der siges, at de gjennem Tidens Løb gjorde mange Opfindelser. Dette er i Særdeleshed tilfældet med Hensyn til religiose Anliggender. Istedsfor at vandre efter Guds Bud og Besalinger, saaledes som de ere blevne fremsatte af hans Ejendomme, der have været bellædte med det hellige Præstedomme,

have de gjort ligesom Propheten har forudsagt: lært Menneskebud og udgivet dem for Guds Besalinger. Dette gjælder i Særdeleshed vores Tage og denne Slægt, da Herren atter har aabenbaret sig og har paabegyndt Tidernes Fyldes Huus-Huusholdning. Vi finde nu for Tiden en Mængde forskellige Unstuelser, Begreber og Meninger angaaende Troessager, men naar Sandheden mangler, kan den ene Mening være ligesaa god som den anden og Alt er Bildfarelse. Men naar Sandheden bliver aabenbaret, skulde Menneskene standse, lytte til og undersøge, paadet de kunde faae Kundstab om, enten det, som blev forklyndt for dem, var Sandhed eller ikke; og naar de fandt, at et saadant Budstab virkelig var fra Herren, skulde de trofast efterleve dets Fordringer, saa at de kunde opnaae den Ophoelsel i Faderens og Sonnens Nærværelse, som Alle saa alvorlig tragte efter. Hvad vilde det vel gavne mig, hvor veltalende Prædikanten end maatte være, hvor sjøn den Theori eller hvor smukke de Grundsætninger, han forelagde mig, vare, dersom det, han forklyndte, ikke medførte Sandhed? Hvorfor skulde jeg fæste Kjærlighed til eller lade min Tro begrændse af Noget, som ikke er Sandhed, blot fordi det er smukt eller sandsynligt, eller fordi mine Forfædre igennem Alrhundrede for mig have anset det for helligt? Da Guds Ord, Sandheden fra Himmelen, er kommen, hvorfor skulde jeg da ikke forlæste det, som er falskt, om et saadant Skridt end skulde være stridende imod mine tidligere Fordomme og mine Forældres Traditioner? Jeg kjender ingen Grund, hvorfor vi skulde holde fast ved vores Forældres Traditioner, i Særdeleshed da Guds Ord underretter os om, at vi have arvet Falskhed fra dem. Ved en omhyggelig Undersøgelse ville vi finde, at det er saaledes, og det endog med Hensyn til For-

tolkningen af den hellige Skrift, thi ved Hjælp af de Grundsætninger, som nu ere komne for Dagens Lys formedelst den Herre Jesu Christi Åabenbaringer, kunne vi forstaae den i en Grad, som vi ikke nogensinde forhen have funnet. Hvorfor? Fordi vi have Sandhedens Lys, og see fra det samme Standpunkt, som Propheterne samt Jesus og Hans Apostler gjorde; dersor aabner Skriften en ny Mark for os, hvilken er ganske forstjellig fra det, vi forhen kendte, medens vi blevet veiledede af Lædere, der ikke vare fra Gud eller havde det hellige Præstedommes Fuldmagt.

Dette er et Under for Møgle. De funne ikke forstaae Forstjellen mellem de Sidste-Dages Hellige og den christne Verden. De sige: „Der er saa mange Sekter i Verden, og I Mormoner have forsøgt Listen med endnu en.“ Det er imidlertid ikke saaledes; Sandhedens Grundsætninger kunne ifølge deres Natur ikke være sekteristiske. Ere ikke Mormonerne en Sekt? Nei; de ere den levende Guds Kirke, de Førstesodtes Menighed; det er dem, som ere komne ud fra Verden, ligesom Jesus og hans Efterfolgere gjorde i fordums Dage. De Hellige ere blevne paa-virkede af Sandhedens Lys; de have annammet Jesu Vidnesbyrd, og vide for sig selv, at det Evangelium, de have annammet, er Sandhed. Da de formedelst den Hellig-Aands Kraft og Gave ere blevne deelagtige i Guds Kundstab, tale de med en fast Forvisning om disse Ting, og ikke saaledes, som de gjore, der kun troe og haabe. „Men,“ sige de, „hvo har annammet Sandheden? Vi vide ikke, enten det, I sige, er Sandhed eller ikke.“ Det er muligt, at I ikke vide det, men dette gør ikke Sandheden til Løgn, og jeg kan sige Eder, hvorledes I kunne udfinde den. Omvender Eder fra Eders Synder, gaaer ned i Daabens Vande, afstaaer fra det

Onde og lærer at gjøre Godt, søger Herren af Eders ganske Hjerte, og da ville I faae et Vidnesbyrd for Eder selv, ligesom vi have gjort — I ville kunne lære at kende Gud og Jesum Christum, hvem det er det evige Liv at kende. Dette er den eneste Maade, paa hvilken I kunne opnaae den Kundstab, som I saa meget trakte efter. Mangen En kunde maasee sige: „Hvis jeg kun vidste, at det forholdt sig saaledes, vilde jeg være Get med Eder baade med Hjerte og Haand.“ Deg har sagt, hvorledes I kunne udfinde det. I kunne ikke blive helbredede for Eders Syndespadalshed, medmindre I adlyde Evangeliets Fordringer. Da Naaman kom til Propheten Elisa for at faae at vide, hvorledes han skulle blive helbredet for sin Spedalskhed, drog han bort i Brede, fordi der blev ham sagt, at han skulle toe sig i Floden Jordan. Men hans Ejendom gik hen til ham og sagde: „Min Fader! havde Propheten talet til Dig om en stor Ting, skulle Du ikke have gjort det? Og hvor meget mere, da han sagde til Dig: Toe Dig, saa skal Du blive reen!“ Da gik Syrerne hen og gjorde saaledes, som han var tilraadet, og han blev helbredet. Saaledes er det ogsaa med os: vi maae adlyde Himmelens Fordringer, forend vi kunne erholde dens Besigelsser. Vi behøve ikke at forvente, at vi skulle blive rensede fra vores Synder og blive en passende Bolig for den Hellig-Aand, uden vi vise Lydighed mod Evangeliet, thi dette er Maaden, hvorpaa Gud, vor himmelste Fader, har bestemt, at vi skulle bringes til Kundstab om Sandheden. Værer dersor oprigtige for Gud, og naar den Tanke skulle opstaae hos Eder, at den Lære, som man kalder „Mormonisme,“ muligvis kunde være sand, bør I følge denne Tølelse, indtil I komme til en fast Overbeviisning, og adlyder saa Evangeliet, og da ville I anname den

Hellig-land, der vil give Eder en fuldkommen Kunstdæk om det, som er nødvendigt til Eders Frelse og Ophøielse i det tilkommende Liv. Hvis Herren havde befalet Eder at gjøre noget Stort, at gaae til Jordens Ende eller at udføre et eller andet vigtigt Foretagende, vilde I da ikke have gjort det? Hvor meget mere skulde I ikke da være villige til at adlyde disse simple Besalinger, naar de hensigter til Eders Vel? Usstaaer fra det Onde, ombender Eder fra Edees Synder og vander paa Sandhedens og Netsærdighedens Sti, thi det er Fredens og Viisdommens Wei.

Det vil være Viisdom for os at leve saaledes i denne vor jordiske Prevestand, at vi kunne sikre os evigt Liv i den tilkommende Verden. Det er vort Privilegium at gjøre det; vi ere netop satte her paa Jorden i denne Hensigt. Den Gud, som regjerer i Himmelten, er vore Alanders Fader samt vor Herres og Frelsers Jesu Christi Gud og Fader, og vi kunne blive hans Arvinger og Jesu Christi Medarvinger ved at adlyde Evangeliets Fordringer, som han har aabenbaret. Hvor ligefrem og tydelig er ikke Livets Wei, dersom vi blot ville aabne vore Øren for at høre, vore Øine for at see og vore Hjerter for at forståe. Gud har aabenbaret den; han har oprettet Tidernes Yldes store Huusholdning, der vil komme til at indebefaate alle andre Uddelinger siden Verdens Begyndelse. I denne Uddeling ville Opstandelsens Nøgler blive aabenbarede, hvilket vil sætte Mennesket i stand til at gaae frem beklædt med Magt til at opvække de Døde og føre dem frem. Herren har paabegyndt det store Værk; vi ere bestjærtigede dermed, og det vil frude fremad, indtil det sjuler hele Jorden. Grundbolden til det Rige, som skal bestaae evindeligen, er lagt. Rigets Grund-sætninger ere blevne forlyndte iblandt Men-

nestene, og Mange — Gen af en Stad og To af en Familie — have troet og adlydt samme, samt ere blevne bragte sammen fra Jordens Nationer og ere komne hid til Bjergenes Dale, saaledes som det er blevet forudsagt af Propheterne for Aartusider siden.

Jesus sagde til Søderne, at Abraham saae hans Dag og glædede sig. De spurgte ham om, hvorledes han, som ikke var halvtredindstyve Aar gammel, kunde vide Noget om Abraham, der var død for saa lange siden. Jesus svarede: „Hør end Abraham blev, er jeg.“ Dette synes at have sat dem i Forlegenhed; de forstode ikke læren om Forudtilbærslen, og at Jesus, som dengang var iflædt Kjæd, havde forud været til i Andeverdenen, at han var den Førstefodte iblandt mange Brødre, og at han havde været til før Abraham, var Noget, som de ikke kunde satte. Jesus forstod det, og ved given Leilighed, saaledes som i dette Tilfælde, talte han om dette Princip. Søderne pralede af, at de hjente deres Fader Abrahams Gud, men Jesus sagde dem, at Abrahams, Isaks og Jakobs Gud ikke var de Dodes, men de Levendes Gud, og saaledes belærte han dem paa en tydelig Maade angaaende Opstandelsen.

Jeg vil sige nogle saa Ord angaaende Nydelsen af Sakramentet. Denne Ordinance blev indstiftet af Frelseren, og hans Eftersolgere bleve befalede at nyde det til hans Ihukommelse. Naar de Hellige deltagte i dette hellige Maaltid, skulde de gjøre det med den dybeste Ædmyghed og Ærbedighed for ham, som led og døde for os, og de skulde komme ihu, at det blev indstiftet til Erindring om vor Herres og Frelsers Jesu Christi Lidelse, Død og Opstandelse — om ham, der efter stal komme til Jorden for at regjere som Koncernes Konge og Herrernes Herre.

Jeg er glad ved Tanken om, at jeg

hører til et Folk, blandt hvilke de fleste føge at tjene Herren og at vandre efter hans Bud. Vi have det evige Livs Grundsetninger iblandt os, og vi anvende dem i vort daglige Liv, og naar Verden seer de Helliges gode Gjerninger, burde dette være dem et tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, at denne Lære er af Gud. Jeg figer, at dette er et Vidnesbyrd for Verden om Sandheden af dette Værk, som Herren er ifærd med at udføre, og det vil bringe denne Slægt under Fordommelse, hvis den ikke lytter til og adlyder de Grundsetninger, vi forkynde. Ved jeg dette? Ja, jeg gør. Verden kan vel spotte derover og fortælle saadanne Ting om os, som ere beregnede paa at saare vores Følelser, men dette vil ikke tilintetgjøre Sandheden. Vi tilbyde Menneskene det evige Livs Ord, og hvis de ville annehmen det, ere de velkommen, men hvis de ikke ville det, vil vort Vidnesbyrd vise sig at være dem en Dødsslugt til Døden istedefor en Livslugt til Livet.

Det, som er godt, tjener til vor Opforelse og til at forsøge vor Kundstab og Magt, samt Alt, hvad der er værd at være i Besiddelse af, medens det Ondeleder til Fordærvelse, og hvis vi fremturederi, vil det forårsage vor fuldkomne Undergang og endog Tabet af vort eget Væsen. Dette er den Ron, der venter de Ugudelige, saaledes som Propheten har sagt: „De Ugudelige skulle visstelig omkomme,” men de Retfærdiges Belsignelse vil blive den samme som den, der blev sorjættet Abraham: Og paa deres Tilvægt skal der ingen Ende være. Dette er

den Belsignelse, som er utalt over de Hellige i deres Ordinancer og Begavelser formedelst den Myndighed, der tilhører det hellige Præstedomme efter Guds Sons Orden — det melchisedeske Præstedommenlig, — hvilket er uden Aars Begyndelse eller Dages Ende, uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, evigt i Himmelene. Dette Præstedomme er alts blevet gjengivet til Jorden, og Mænd i Kjødet ere endnu engang blevne bemyndigede til at forvalte det hellige Evangeliums Ordinancer.

Der gives ikke nogen saadan Myndighed paa hele Jorden uden fra denne Kilde, og ingen iblandt de mange Sekter- og Troesbekjendelser i Verden har nogen Fuldmagt til at handle i Guds Sted. Et af Gud bemyndiget Præstedomme har ikke været paa Jorden i et Tidsrum af mange Aarhundreder. Ved jeg, at dette er Sandhed? Ja, og I kunne ogsaa faae Kundstab derom paa samme Maade, som jeg har faaet den, nemlig ved at beslittede Eder paa Retfærdighed og ved at adlyde Evangeliets Ordinancer, saaledes som de ere fastsatte af Jehovah. Har ikke Herren Ret til at forestrive Maaden, hvor paa vi skulle nærme os ham? Og da han har gjort dette, skulle vi saa forkaste den Plan, han har lagt for os, og sige, at vores egne Veie vilde være ligesaa gode? Sandelig, der gives ikke nogen anden Maade, paa hvilken vi kunne nærme os ham end den, han har fastsat.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Uprungede Forhaabninger.

(Bemærkninger af Præsident F. D. Richards.)

(Fra „Millennial Star.”)

Paa Grund af, at der fra forskellige Steder i Utah ere komne Breve til flere Egne i Missionen med Esterretning om, at alle de Hellige skulle hjemsamles iaaar, hele den biritiske Mission ophøre og alle de Eldeste blive kaldte hjem, ville vi gjore nogle Bemærkninger. Vi frygte for, at disse Breve, der støtte sig til Præsident Youngs ivrige Bestrebelser for at hjælpe de Hellige i Udspredelsen ved at indsamle Bidrag til deres Udfrielse, have hos Mange vakt et Haab, som efter al Sandsynlighed vil komme til at blive stoffet.

Vi have gjentagne Gange givet de Hellige Raad angaaende Emigrationen, og udtalt vor Glæde over de lyse Udsigter, som have aabnet sig for dem, der länge have ventet paa deres Udfrielse. Ligeledes have vi formanet dem til at gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt, for at tilveiebringe de nødvendige Midler til deres Emigration i indeverende Aar, men vi have aldrig givet dem nogen Grund til at troe, at hele Missionen skulle blive udtomt i et eneste Aar, eller at Enhver, som onsfede det, gratis skulle blive hjulpen til Zion. Vi have fra flere Kanter hert tale om den Begeistring, som hersker i forskellige Dele af Missionen, og uagtet vi ikke onsfte at hjelne de Helliges fornustige Iver for Emigrationen, er det dog nødvendigt, at en saadan blind Ridkjærhed bliver dæmpet og ethvert falskt Haab frataget Vedkommende, saa at det ikke skal affstedkomme bittere Skuffelser, Sorg og Forvirring.

Nogle kunne maasee spørge: „Have da vore Venner, der have strevet til os, med Billie fort os bag Lyset med Hensyn til denne Sag?” Vi svare: „Nei, aldeles ikke. Det er fuldkommen sandt, at Præsident Young af sit ganste Hjerte onsfte, at hver eneste Sjæl iblandt de fattige Hellige, som onsfte at komme til Zion, maatte blive hjemsamlet, og at han har opfordret Kirkens Medlemmer i Utah til at gjøre Alt hvad de kunde for at fremme dette Niemed. Ligeledes er det sandt, at store Bidrag ere indsamlede i samme Hensigt, men da disse Bidrag for det Meste have bestaaet i Kvæg og Kornvarer, og der har været knap Tid for kontante Penge, saa har man ikke været i stand til at omsette saa Meget deraf, som man havde onsfet, og som Folge deraf kunne ikke saa Mange blive udfriede iaaar, som under mere gunstige Omstændigheder vilde have fundet Sted. Vi kunne forsikre vore Læsere, at hvad der ikke kan udføres iaaar, vil blive fortsat i den kommende Tid i Forhold til som de indkomne Bidrag kunne blive onsatte i klingende Mynt, der er det eneste Middel, hvorved de Helliges Emigration kan blive udført.

De fattige Hellige behøve derfor ikke at blive mismodige, om deres Onske om Udfrielse ikke kan opfyldes denne Gang. Tager derfor ingen forhastede eller uvise-

Stridt i at opsig Eders Tjeneste eller opbryde Eders Hjem, førend ere I visse paa at have den fornødne Sum til Eders Reise.

Nogle have modtaget Begler for smaa Beløb fra deres Beslægtede i Utah tilligemed Breve om, at det Manglende kunde blive reist ved Laan fra En eller Ander her i Adspredelsen, hvilket som øfste er umuligt, og altsaa leder til fornøjet Skuffelse. Bygger derfor ikke paa saadanne loje Forhaabninger, men vedbliver at være trofaste i Kirken, indtil Eders Udfrielse er sikret.

Breve fra entusiastiske og uvise Beslægtede i Utah, hvor velmeente de end kunne være, bør ikke være nogen Nettesnor for de Hellige i Adspredelsen; folger dersor de Raad, som gives af de Eldste, der ere bestillede til at varetage disse Fortræninger, og som ere bekjendte med samme, idet de udføre de Instruktioner, der ere gibne af Authoriteterne i Zion, hvilke bedst kunne see Forholdene hjemme, og hvad der fornuftigvis kan blive udfort Nar efter andet. Vi kunne ikke forlange Umuligheder af Kirkens Medlemmer i Zion, men derimod glæde vi os i de Bestrebelser, der gjøres i enhver Retning haade for Evangeliets Udbredelse som ogsaa for Indsamlingen. I Herrens beleilige Tid vil der blive Uddel for enhver trofast Hellig, der lytter til Herrens Tjeneres Raad og Veiledning.

Aflæssning.

Følgende ere løste fra deres Missioner for at vende hjem til Zion, nemlig: Eldsterne H. Jensen Hals, P. Hansen, A. Larsen, C. C. A. Christensen, John Fagerberg, C. D. Folkmann og S. P. Wretberg.

Bestiller.

Eldste C. D. Hjeldsted som Omreisende i den standinaviske Mission;

Eldste J. Johansen som Præsident over Aalborg og Vensyssel Conferencer;

Eldste Lauritz Larsen som Præsident over Aarhus og Fredericia Conferencer, og som hans Medhjælper i Conferencen Eldste Jens Jensen.

Eldste M. Mortensen som Præsident over Dernes Conference;

Eldste O. C. Olsen som Præsident over Stockholms Conference;

Eldste Georg K. Niise som Præsident i Norrkoping Conference;

Eldste Samuel Petersen som Præsident over Göteborg Conference;

Eldste S. Gudmundsen som Præsident over Christiania Conference;

C. Widerborg,

Præsident

af den standinaviske Mission.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841.

(Fortsat fra Side 237.)

24. Lad min Ejener Isaac Galland sætte en Capital i det Huus, thi jeg, Herren, elßer ham for det Arbeide, han har gjort, og vil forlade ham alle hans Synder. Lad ham dersor blive ihukommet med en Andeel i det Huus fra Slegtt til Slegt. Lad min Ejener Isaac Galland beskilles iblandt Eder og ordineres ved min Ejener William Marks, og velsignes af ham til at reise med min Ejener Hyrum og fuldkomme det Værk, som min Ejener Joseph anviser dem, og de skulle vorde heilige velsignede.

25. Lad min Ejener William Marks betale en Capital i det Huus, som ham synes godt, for sig og sine Efterkommere fra Slegt til Slegt.

26. Lad min Ejener Henrik G. Sherwood betale en Capital i det Huus, som ham synes godt, for sig selv og sin Sæd efter ham fra Slegt til Slegt.

27. Lad min Ejener William Law betale en Capital i det Huus for sig og sin Sæd efter ham fra Slegt til Slegt. Dersom han vil gøre min Billie, da lad ham ikke tage sin Familie til de østlige Lande, nemlig til Kirtland; dog vil jeg opbygge Kirtland; men jeg, Herren, har en Svøb beredt for Indvaanerne der. Og hos min Ejener Almon Babbit er der mange Ting, i hvilke jeg ikke har Belbehagelighed. See, han tragter efter at indsette sit Raad istedetfor det Raad, som jeg har bestillet, nemlig Præsidentstabet over min Kirke; og han opreiser en Guldkalv for mit Folk at tilbede. Lad Ingen forlade dette Sted, som er konnen hertil for at holde mine Bud. Dersom de leve her, da lad dem leve i mig, og dersom de dør, da lad dem dør i mig, thi de skulle hvile fra alle deres Arbeider her,

og fortsætte deres Gjerninger. Lad dersor min Ejener William forlade sig paa mig og aflade at frygte angaaende sin Familie paa Grund af Landets Usundhed. Dersom I else mig, da holder mine Besalinger, og Landets Usundhed skal ge- raade til Eders Vedste.

28. Lad min Ejener William gaae og forkynde mit evige Evangelium med hoi Rojt og med stor Glæde, som min Land skal drive ham, for Indvaanerne i Warsaw, og ligeledes for Indvaanerne i Burlington og ligeledes for Indvaanerne i Madison, og vente med Taalmodighed og Tlid videre Underretning i min General-Conference, siger Herren. Dersom han vil gøre min Billie, da lad ham fra nu af høre min Ejener Josephs Raad, og ved sine Midler understette de Fattiges Sag, og udgive en ny Oversættelse af mit hellige Ord for Jordens Beboere; og dersom han vil gøre dette, da vil jeg velsigne ham med mangfoldige Velsignelser, at han ikke skal blive forladt, ei heller hans Sæd mangle Brod.

29. Og atter, sandelig siger jeg Eder, lad min Ejener William blive bestillet, ordineret og salvet som en Raadgiver for min Ejener Joseph, istedetfor min Ejener Hyrum, at min Ejener Hyrum kan tage det Præstedonne og Patriarks Embede, der blev ham bestillet ved hans Fader ved Velsignelse, ogsaa ved Fodselsret, at han fra nu af skal være Naglerne til de patriarkaliske Velsignelser paa alt mit Folks Hoveder, at hvem han velsigner, skal være velsignet, og hvem han forbander, skal være forbanded, at hvad han binder paa Jord, skal være bundet i Himmel, og hvad han løser paa Jord, skal være løst i Himmel; og fra denne Tid af be-

tilsker jeg ham til at være en Prophet og en Seer og en Ålæbærer for min Kirke, lige saavel som min Ejener Joseph, at han kan handle i Forening med min Ejener Joseph, og at han skal annamme Raad af min Ejener Joseph, som skal vise ham Noglerne, hvorved han kan bede og faae, og blive kronet med den samme Belsignelse og Hæder og Ære og Præstedomme og Præstedommets Gaver, der een-gang blev lagte paa ham, som var min Ejener Oliver Cowdery, at min Ejener Hyrum maa bære Vidnesbyrd om de Ting, som jeg vil vise ham, at hans Navn maa være i hæderlig Thukommelse fra Slegt til Slegt til evig Tid.

30 Lad min Ejener William Law ogsaa annamme de Nogler, ved hvilke han kan begjære og annamme Belsignelser. Lad ham være ydmyg for mig og uden Svig, og da skal han annamme af min Aaland, Trofsteren, som skal aabenbare ham Sandheden om alle Ting og give ham i den samme Stund, hvad han skal sige, og disse Tegn skulle folge ham: Han skal helbrede de Syge, han skal uddrive Djævle, og han skal blive befriet fra dem, som ville give ham dodelig Hørgift, og skal blive ledet ind paa Stier, hvor de giftige Slanger ikke kunne gribte fat paa hans Hæl, og han skal opstige i sine Tanker som paa Ørnevinger, og om jeg vil, at han skal opvække de Døde, da lad ham ikke tie. Lad derfor min Ejener William raabe høit og ikke staane, med Glæde og Fryd, og med Hospianna til ham, som sidder paa Thronen til evig Tid, siger Herren, Eders Gud.

31. See, jeg siger Eder, jeg har en Mission i Behold for min Ejener William og min Ejener Hyrum, og for dem alene. Lad min Ejener Joseph tote hjemme, thi han behøves. Det Øvrige vil jeg vise Eder herefter. Saa er det. Amen.

32. Og after, sandelig siger jeg Eder,

dersom min Ejener Sidney vil tjene mig og være Raadgiver for min Ejener Joseph, da lad ham vaagne op og komme frem, og staae i sit Kalds Embede og ydmyge sig for mig, og dersom han vil offre mig et velbehageligt Øffer og Bekjendelse, og forblive hos mit Folk, see, da vil jeg, Herren Eders Gud, helbrede ham, saa at han skal vorde helbredet, og han after skal oploste sin Rost paa Bjer-gene og være en Talsmand for mit Nasyn. Lad ham komme og flytte sin Familie til det Nabolag, i hvilket min Ejener Joseph boer, og lad ham paa alle sine Vandringar oploste sin Rost som med en Bauns Lyd og advare Jordens Indvaanere om at flye for den tilkommende Prede. Lad ham staae min Ejener Joseph bi, og lad ogsaa min Ejener William Law staae min Ejener Joseph bi i at udgive en alvorlig Erklæring til Jordens Konger, ligesom jeg for har sagt Eder. Dersom min Ejener Sidney vil gjøre min Billie, da lad ham ikke flytte sin Familie til de østlige Lande, men lad ham forandre deres Bopæle, som jeg har sagt. See, det er ikke min Billie, at han skal føge at finde Sikkerhed og Tilslugt udenfor den Stad, som jeg har beskikket Eder, nemlig Staden Nauvoo. Sandelig, siger jeg Eder, endogsaa nu, dersom han vil høre min Rost, skal det gaae ham vel. Saa er det. Amen.

33. Og after, sandelig siger jeg Eder, lad min Ejener Amos Davies betale en Capital i deres Hænder, som jeg har beskikket til at bygge et Herberge, nemlig Nauvoohuset. Lad ham gjøre dette, dersom han vil være en Interessent, og lad ham høre min Ejener Josephs Raad og arbeide med sine egne Hænder, at han kan erhverve sig Menneskenes Til-lid; og naar han har viist sig tro i Alt, hvad der bliver betroet til hans Omsorg, ja endog over Lidet, saa skal han komme

til at herße over Meget. Lad ham derfor fornædre sig selv, at han kan opføies. Saa er det. Amen.

34. Og after, sandelig siger jeg Eder, dersom min Ejener Robert D. Foster vil adlyde min Ørst, da lad ham bygge et Huus til min Ejener Joseph ifolge den Contrakt, som han har oprettet med ham, efter som Leilighed gives fra Tid til anden, og lad ham omvende sig fra al sin Daarstæb og isøre sig Kjærlighed, og opføre at gjøre Ondt, og afslægge al sin haarde Tale, og ogsaa betale en Capital i Nauvoohusets Qvorums Hænder for sig selv og sine Efterkommere fra Slægt til Slægt, og høre mine Ejener Josephs og Hyrum's og William Laws Raad og de Authoriteter, som jeg har kaldet til at lægge Grundvolden til Zion, saa skal det gaae ham vel til evig Tid. Amen.

35. Og after, sandelig siger jeg Eder, lad Ingen betale nogen Capital til Nauvoohusets Qvorum, uden han troer Mormons Bog og de Abenbaringer, som jeg har givet Eder, siger Herren, Eders Gud, thi hvad der er meer eller mindre end dette, kommer fra det Onde, og skal ledsages med Forhandelser og ikke Velsignelser, siger Herren, Eders Gud. Saa er det. Amen.

36. Og after, sandelig siger jeg Eder, lad Nauvoohusets Qvorum faae en retsædlig Belonning for alt deres Arbeide i at bygge Nauvoohuset og lad deres Sold være lester Overenskomst imellem dem med Hensyn til Beløbet, og lad enhver Interessent betale sin Deel af Solden, saafremt det bliver nødvendigt til deres Underholdning, siger Herren, ellers lad deres Arbeide blive tilregnet dem som en Capital i det Huus. Saa see det. Amen.

37. Sandelig siger jeg Eder, nu til-siger jeg Eder, de Embedsmænd, der hore til Præstedommet, at I kunne have Nøg-

lerne dertil, nemlig det Præstedomme, hvilket er efter Melchisedeks Orden, hvilken er efter min eenbaerne Sons Orden.

38. Først giver jeg Eder Hyrnm Smith til at være Eders Patriark, til at udøve de beseglende Velsignalser over min Kirke, nemlig den Forjættelsens hellige Land, hvormed I ere beseglede til Forlossningens Dag, at I ifle skulle falde, uagtet Tristelsens Time kommer over Eder.

29. Jeg giver Dig, min Ejener Joseph, at være en præsiderende Eldste over min ganse Kirke, at være en Oversætter, en Abenbarer, en Seer og Prophet. Jeg giver ham min Ejener Sidney Rigdon og min Ejener William Law til Maadgivere, at disse kunne danne et Qvorum og første Præsidentstab til at anamme Drallerne for hele Kirken.

40. Jeg giver Eder min Ejener Brigham Young til at være Præsident over de Tolv, det omvandrende Raad, hvilke Tolv have Nøglerne til at stiske mit Riges Fuldmagt i Verdens fire Hjørner, og derpaa at sende mit Ord til hver Slabning. De ere: Heber C. Kimball, Parley P. Pratt, Orson Pratt, Orson Hyde, William Smith, John Taylor, John C. Page, Wilford Woodruff, Willard Richards, George A. Smith. David Patten har jeg taget til mig; see, Ingen tager hans Præstedomme fra ham, men sandelig siger jeg Eder, der kan bestilles en Aanden i det samme Land.

41. Og after siger jeg Eder, jeg giver Eder et Hoiraad til Zions Hjornesteen, nemlig Samuel Bent, H. G. Sherwood, George W. Harris, Charles C. Rich, Thomas Grover, Newel Knight, David Dort, Dunbar Wilson. Seymour Brunson har jeg taget til mig, og Ingen tager hans Præstedomme, men der kan bestilles en Aanden til det samme Præstedomme i hans Sted (og sandelig siger jeg Eder, lad min Ejener Aaron Johnson

blive ordineret til samme Kald i hans Sted), David Culmer, Alpheus Cutler, William Huntington.

42. Og atter giver jeg Eder Don C. Smith til at være Præsident over et Qvorum af Overpræster, hvilken Anordning er indstiftet i den Hensigt at qvalificere Saadanne, som skulle blive bestillede til faste Præsidenter eller Tjenere over forskellige Staver udenom, og de kunne ogsaa reise, dersom de ville, men snarere ordineres til faste Præsidenter, dette er deres Kalds Embede, siger Herren, Eders Gud. Jeg giver ham Amasa Lyman og Noah Packard til Raadgivere, at de kunne præsidere over Overpræsternes Qvorum i min Kirke, siger Herren.

43. Og atter siger jeg Eder, jeg giver Eder John A. Hicks, Samuel Wil-

liams og Jesse Baker, hvilket Præstedomme skal præsidere over de Eldstes Qvorum, hvilket Qvorum er indstiftet for faste Tjenere; dog kunne de reise, sjondt de ere ordinerede til at være faste Tjenere i min Kirke, siger Herren.

44. Og atter giver jeg Eder Joseph Young, Josiah Butterfield, Daniel Wiles, Henry Herriman, Ezra Pulsipher, Levi Hancock og James Foster til at præsidere over de Halvsjæfjindstypes Qvorum, hvilket Qvorum er indstiftet for omreisende Eldste, der skulle bære Bidnesbyrd om mit Navn i hele Verden, hvorhen det omreisende Hoiraad, mine Apostler, ville sende dem, for at berede Veien for mit Ansigt.

(Fortsættes.)

Nyheder.

En g l a n d. Et Telegram fra Sidney i Australien melder, at Prinds Alfred, Dronning Victorias næstældste Søn, den 12te forrige Maaned blev stadt i Ryggen af en Fenier, der strax blev arresteret. Studdet skal dog ikke være livssarligt. Ruglen blev ufortøvet trukken ud, og Prindsens Tilstand skal være beroligende. Han er nu paa Veien til England.

A m e r i k a. I Canada begynder man at nære alvorlige Beskyninger for seniske Uroligheder. Dette fremgaer af en Depesche fra Generalgouvernøren Monk til den engelske Minister for Colonierne, Hertugen af Buckingham, hvor det hedder: „Den seniske Sammensværgelse i de Forenede Stater er endnu stedse i fuld Virksomhed, og der indløber stadig Trusler til mig om, at Fenierne ville fornæ deres Indfald i Canada. Det virksomste og tillige mindst bekostelige Beskyttelsesmiddel for os er Kanonbaadene paa Sørne og Lorenzfoden, og jeg er dersør fuldkommen enig med Geheimestatsraadet, naar det foreslaaer at lade Krigsstibene ogsaa i den forestaaende Sommer krydse i hine Farvande.“ Disse Beskyninger ere blevne forsegdede ved de nyeste Begivenheder i Canada. Et almindelig agtet Parlamentsmedlem McGee er blevet myrdet, og man har opdaget en Sammensværgelse, der gik ud paa at sprænge Parlamentsbygningen i Ottawa i Lusten med salpeter-surt Glycerin.

Vestindien. Jordstjælvene begynde efter at blive stærkere og hyppigere. Tirsdagen den 17de Marts om Morgenens havdes saavel paa St. Croix som paa St. Thomas en Jordrystelse, som varede ca. $\frac{3}{4}$ Minut, og vel i Styrke ikke var lig den den 18de November, men som de stærkeste i December Maaned. Paa St. Croix omstyrtede en nyopført Skorsteen paa Plantagen „Betthyshope“ og Dele af nys opførte Mure paa andre Steder, og Havet ved Frederikssted og langs Sydsiden af Den hævede sig ca. 3 Fod. Mandagen den 23de Marts Eftermiddag Kl. $2\frac{1}{4}$ og Torsdagen den 26de Kl. $12' 4''$ havdes paa St. Croix ligeledes usædvanlig heftige og vedvarende Jordrystelser, uden at nogen Skade dog vidstes at være stæt. Men Stemningen var øengstelig paa begge Øer.

Afrika. Englændernes Felttog i Abyssinien er nu endt. Det aabnedes i afvigte Østeraar for at befrie nogle Englændere, som Keiser Theodor holdt i Fangenstab, og hvilke han negtede at udlevere. Efter en besværlig Marsch fra Soksten og igjennem uvesomme og ubekjendte Landstrækninger, naaede endelig Armeen henimod hovedstaden Magdala i Begyndelsen af April Maaned. Ved Beschilosoden, der kun ligger nogle faa Mile fra Magdala, stodte Keiser Theodors og General Napiers Tropper den 11te April for første Gang sammen. Englænderne vandt en let og afgjorende Seier, hvilket gjorde et demoraliserende Indtryk paa Keiser Theodors Vasaller og Krigere, der rimeligvis havde ventet et langt andet Udfald end et synligt som tilbagetog til Fæstningen. Dagen efter Slaget udleverede Keiser Theodor, som det synes uopsordret, sine europæiske Fanger og Håndværkere til Englænderne, rimeligvis i Forventning om, at General Napier vilde lade sig næse dermed og trække sig tilbage, men den engelske Ansører forlangte ubetinget Overgivelse af Fæstningen Magdala. Efterat Englænderne var komne i Besiddelse af flere af Fæstningens Udenværker, begyndte de den 14de April at storme den indre Fæstning, i hvilken Keiser Theodor tappert kæmpende fandt sin Død.

Englændernes Tab stal indskrænke sig til nogle faa Saarede, hvormed Abyssiniernes stal være temmelig betydeligt. To af Keiserens Sonner blev tagne tilfange. Fæstningen indeholdt mange Tegn paa en barbarisk Pragt. I blandt andre Trophæer erobrede Englænderne 4 Guldkroner, 20,000 Dollars i Sølv, 1,000 Stukker Sølvtsi, mange Juveler og andre Smykker, 5,000 Geværer, 28 Kanoner og 10,000 Skjolde og Spyd.

Blanding.

En ny svensk Spitsbergegspedition stal til Sommer afgaae til Ishavet under Ledelse af Intendanten ved det naturhistoriske Rigsmuseums mineralogiske Afdeling, Professor A. C. Nordenstjöld, for at fortsætte de naturvidenskabelige og geographiske Undersøgelser, som de foregaarde svenske Expeditioner have begyndt ved Spitsbergen.

og omliggende Dør med saa megen Fremgang og til saa stort et Udbytte for Vi-denskaben. De fornødne Midler til denne Expedition ere udelukkende ydede af Per-soner i og ved Göteborg.

D e t g æ l i s k e S p r o g. For at forhindre det gamle gæliske Sprog i de skotske Hoilande fra at udøse agter man der at udgive et i dette Sprog strevet Blad, som har faaet Løste om Understøttelse af flere Foreninger i Caledonien. Som følge af store Udvandringer har der efterhaanden ved Lorenzfloden i Canada og ved Sørerne nedsat sig en saa stor gælistalende Befolkning, at der allerede i længere Tid er ud-kommet to Blade der i det gæliske Sprog.

B i l l i g t G l a s. I Amerika er det lykkedes at frembringe Glas af et Stof, som forekommer i Mængde i Basalt. Det paa denne Maade frembragte Glas udmarkør sig ved at være mindre strobeligt end andet Glas, men det er ikke tilstillet til at anvendes til finere Sager.

Om den nye Kuglesprote (mitrailleuse) striver en Correspondent fra Paris til „Köln-Btg.“: Den seer ud omtrent som en 12pundig Kanon og er anbragt paa en Lavet af passende Størrelse. Den skyder i 3 a 500 Metres Afstand og bestryger Fronten af et heelt Compagni. Artilleri-Kommisionen, der har anstillet Forsøg med dette Vaaben, udtaler i sin Beretning, at Virkningen er overvældende, men tillige, at hver Mand i Compagniets Front vil blive truffen af mindst 5 a 6 Kugler, saa at altsaa 4 Kugler for hver Mand ere overslodige og Omkostningerne ved Vaa-benets Benyttelse meget høie.

Indhold.

Side.	Side.		
Enighed	241.	Forhaabninger. — Uloesning. — Befiktelser)	249.
Lydighed	243.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	251.
Bemærkn. af Præs. D. H. Wells .	244.	Myheder	254.
Redaktionens Bemærkn. (Ugrundede)		Blanding	255.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Verding.